

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLÜSTRERAD TIDNING

IDUN

FÖR · KVINNAN · OCH · HEMMET

N:r 28 (811)

LÖRDAGEN DEN 12 JULI 1902.

15:DE ÅRG.

PRENUMERATIONSPRIS PR ÅR: IDUN KR. 6:— IDUNS PRAKTUPPLAGA > 8:— IDUNS MODETIDN. MED PL. > 5:— IDUNS MODETIDN. UTAN PL. > 3:—	UTGIFNINGSTID: HVARJE LÖRDAG. LÖSNUMMERPRIS: 10 ÖRE.	REDAKTÖR OCH UTGIFVARE: FRITHIOF HELLBERG TRÄFFAS SÄKRAST KL. 2—3. REDAKTIONSSEKR.: JOHAN NORDLING.	BYRÅ OCH EXPEDITION: KLARA S. KYRROGATA 16, 1 TR. ÖPPEN KL. 10—5. ALLM. TEL. 6147. RIKS 1646.	KOMMISSIONÄRER ANTAGAS ÖFVER HELA LANDET PÅ ALL- DELES SÄRSKILDY FÖRMÅNL. VILLKOR. STOCKHOLM IDUNS KUNGL. HOFBOKTRYCKERI.
--	--	---	--	---

ERIK GUSTAF BOSTRÖM.

I EXCELLENTASTE MENING är det »mannen för dagen», som pryder detta vårt nummers första sida. Det så länge väntade ministärskiftet blef lördagen den 5 dennes en verklighet, och den hand, som redan tidigare med sällspord kraft och skicklighet lotsat statskeppet genom kritiska farvatten, har ånyo i en maktpåliggande stund lagts till rodet. Efter en icke fullt tvåårig hvila från statsministervärfven har excellensen Boström åter trädt i spetsen för regeringen, och vid hans sida som nye män vid konungens rådsbord ha ryckt upp: som justitieminister riksdagens justitieombudsman, häradshöfdingen dr *Ossian Berger*, civilminister hittillsvarande konsultativa statsrådet *Hj. G. Westring*, finansminister ledamoten af andra kammaren, grosshandlaren i Karlshamn *E. F. W. Meyer*, samt som ecklesiastikminister ledamoten af första kammaren, rektor *Carl von Friesen*. Till konsultativt statsråd efter hr Westring utnämndes justitierådet *J. O. Ramstedt*.

Den förutvarande regeringens öfriga ledamöter, exc. Lagerheim, hrr Crusebjörn, Palander, Odelberg och Husberg, ha inträdt i den nya regeringen och därvid bibehållit sina innehafvande funktioner.

Det är också porträttet för dagen, Idun här invid har nöjet att bjuda sina läsare! Tidigt på morgonen samma dag, som den nya ministären blef ett officiellt faktum, hade excellensen Boström, midt bland brådskande och riksviktiga omsorger, den älskvärldheten att skänka några minuter åt Iduns fotograf, och så blef den bild af »E. G. Boström just nu», som vi i dag bringa, till i hans excellens' Stockholms hem, Regeringsgatan 36.

Brorson till den ryktbare filosofen, föddes *Erik Gustaf Bernhard Boström* i Stockholm den 11 febr. 1842, blef 1861 student i Uppsala, men lämnade universitetet redan två år senare, då han öfvertog skötsel af det honom genom arf tillfallna fideikommisset Östanå, välbekant för enhver, som nalkats Stockholm genom Furusundsleden, där det från terrassernas krön speglar sin ståtliga hvita fasad i Östersjöns vågor. Dit hemförde han 1871 sin nittonåriga brud, dotter af statsrådet L. T. Almqvist och hans maka, född Björkman, och där såg han i ett lyckligt familjelif efter hand barnaskaran — sex döttrar och en son — växa upp omkring sig i kapp med de rika skördar, som den dugande odlaren genom en mönstergill kultur afvann det bördiga fäderne-godset.

HANS EXCELLENS STATSMINISTERN E. G. BOSTRÖM I SITT HEM I STOCKHOLM.
PORTRÄTT TAGET FÖR IDUN PÅ UTNÄMNINGS-DAGEN DEN 5 DENNES AF HOFFOTOGRAFEN A. BLOMBERG.

JUSTITIEMINISTER O. BERGER.

CIVILMINISTER H. G. WESTRING.

FINANSMINISTER E. F. W. MEYER. ECKLESIASTIKMINISTER C. VON FRIESEN. KONSULTATIVA STATSR. J. O. RAMSTEDT

Sedan 1876 medlem af riksdagens andra kammare, lade herr Boström redan i början af sin politiska bana omisskänliga chefsegenskaper i dagen. Under tullstriden på 1880-talet trädde han, som känt, i spetsen för det protektionistiska partiet och utvecklade på denna post en så dugande kraft, att han, sedan ryktet bådade hans upphöjelse genom att gång på gång tilldela honom lediga ministerportföljer, den 10 juli 1891 af konungen utnämndes till statsminister.

När han nio år senare, den 12 september 1900, efter en sällsynt framgångsrik utövning af sitt maktpåliggande kall af hälsoskäl frivilligt trädde tillbaka och lämnade det i den nu afgångne statsministern frih. von Otters vård, var det under ett lika allmänt beklagande af att fosterlandet nu skulle nödgas sakna hans skickliga hand vid statsskeppets styrhjul, som öppet erkännande af hans förtjänster. »Det skall rättvist och tacksamt er-

Hårets affallande. En läkare som sedan flera år i Stockholm behandlat speciellt hudsjukdomar, skrifver följande: »Af alla i handeln förekommande medel, afsedda för behandling af de parasitära hudsjukdomar (seborrhé, mjäll o. d.) på hvilka hårets affallande i de flesta fall beror, känner jag intet, som vid anställda prof visat sig så verksamt och i så hög grad förtjänar användas som *Azymolstimulus* — —.» Vid London-utställningen 1899 erhöi F. Pauli's *Azymolstimulus* guldmedalj såsom det bästa hårvatten.

Ett godt råd. Använd alltid för munnens och tändernas vård F. Pauli's AZYMOL. Mot smitta, för sårbehandling, ekzem, finnar, reformar, hudrodnader är Azymol det verksammaste. Framstående läkares intyg medfölja hvarje flaska Azymol.

kännas,» så löd ett typiskt eftermäle i en af huvudstadens större ledande tidningar, »att hr Boströms varma intresse för och stora personliga kännedom om jordbrukets ställning och behof i förening med hans klara politiska blick samt hans sällsynta energi och klokhed, när det gällde att bygga på den lagda grunden och fullfölja vunna framgångar, i högst väsentlig grad främjat den starka utveckling, som det senaste decenniet haft att uppvisa på snart sagdt alla områden. Det skall heller aldrig glömmas, att excellensen Boström under detta kraftiga arbete på näringslivets höjande och kommunikationsväsendets tidsenliga utveckling m. m. redan från början hade sin blick riktad på möjligheten att ur denna förstärkta ekonomiska grundval uppbygga ett så till lands som sjös betryggande försvar. Också hade föga mer än ett år förflutit sedan hans inträde i regeringen, förrän det lyckades honom i förening med dåvarande krigsministern frih. Rappe vid urtima riksdagen på hösten 1892 genomdrifva en mera genomgripande härordningsreform, ett företag, i hvilket så många föregående statsmän och krigsministrar ohjälpligen misslyckats. Denna stora parlamentariska seger verkade som en befrielse ur den sorgliga och förödmjukande indolens, som så länge behärskat nationen och i främsta rummet representationen i landets viktigaste fråga. Den höjde modet hos fosterlandets vänner och kom dem att se framtiden an med större tillförsikt. Den höjde äfven den nye statsministerns prestige, som sedermera ytterligare stadfästes genom kompletterande tullpolitiska reformer och genom den lifgivande ande, han efterhand förstod ingjuta äfven i det administrativa arbetet.»

En lifgivande ande . . . ja, det är hvad fosterlandet nu på nytt förväntar i sitt offentliga lif, när E. G. Boström för andra gången träder i spetsen för detsamma, en villig, god och kraftig ande till en lycklig lösning af de samhällsviktiga politiska frågor — bland dem främst rösträttsfrågan — som nu stå inför oss.

JUNGFRU JULI.

JAG STIGER ut på trappan till min väns hus, — morgonen ligger ljum och ljus öfver näjden. Luften är full af doft och marken ångar af värme. Träden stå i blom och allt sjunger om lif — si, nu är befruktningens tid inne, nu står jorden brud! —

Gräset, hvart jag barfota stiger, är ännu vått af morgondaggen; — den kyler ljufligt och sätter mitt sömntunga blod i frisk fart. Och jag sliter mitt bröst bart, insuper morgonluften i djupa drag, känner hvarje liten fiber i min kropp skälfva af vällust, hvarje por dricker sig mätt af sol, och jag sträcker armarne mot solen och slutes i hennes famn, rusig af lycka, — yr af smek . . .

. . . Och mina läppar röras i bön och jag säger:

Sol, sol!
Du, lifvets lif,
du alltets ursprung,
gif, gif
mig kraft och lust och styrka!
Sol, sol!
Du kraftens gud,
dig vill jag barnsligt dyrka
och böja knä
uti din härlighets kyrka!

Jag sjunker på knä, med ansiktet mot höjden, mot alltets Gud — mot lifvet . . .

Soldyrkare! Ditt tempel är stort och skönt, din dyrkans föremål mäktigt!

*

. . . Inne i skogen går en ungmö med lingult hår och väna skuldror — och hennes namn är Juli.

Då hon såg mig komma på skogsstigen, log hon, och öfver hennes flickgestalt kom ett ljst skimmer af sol . . .

Hela hennes barn var full af blomst . . . och hennes steg öfver tufvorna var som en dans.

»Hvem är du?» frågade jag — någonting skulle jag väl säga.

»Jag är ett barn af solen,» svarade hon. »Och mitt namn är Juli.»

Då hon talade, utgick en doft af rosor ifrån henne — och hennes röst lät som ett vind-sus sunnan från.

Jag sade:

»Du är rik, du . . .»

»Åhja . . . log hon.

»På goda häfvor . . .»

»Som jag strör kring mig . . . jag är ett solens barn.»

»Hvarför kommer du aldrig till städerna?» frågade jag.

»Det gör jag — men ingen vill taga emot mig. Ingen förstår mig där . . . kommer jag dit, blir jag husvill . . . Men skogens barn älska och omhulda mig — solens barn . . .»

Åter log hon . . . och så sväfvade hon ifrån mig in i skogsdunklet, där hon försvann mellan stammarne.

Men jag gick stigen framåt, längre och längre in i skogen, djupare in i skuggan . . . kände mig famnad af stillheten, stärkt af solen . . .

Och jag tänkte så mycket på den fagra jungfru Juli, som aldrig var välkommen i städerna . . .

Storgården, Juli, 1902.

HJALMAR WALLANDER.

DE FÖRBISEDDA.

DET GÖRES MYCKET i våra dagar för den s. k. arbetsklassen, detta så väl på lagstiftningens som enskild väg. Allt går ut på att förbättra dess lefnadsvillkor, höja dess kunskapsnivå — vidga dess vyer — väcka och nära dess estetiska sinne — med ett ord: göra tillvaron för densamma icke blott dräglig, utan så innehållsrik, så lycklig som möjligt. Den ena läsestugan, det ena folkhemmet växer upp efter det andra. Man upprättar ungdömskolor, billiga, hygieniska familjebostäder samt hem för fabriksflickor, där sunda och trefliga rum erhållas för ett mycket lågt pris. Många af dessa företag ha bildats helt och hållet på enskildt initiativ. Så är förhållandet med hemmet eller rättare hemmen för fabriksflickor, då på senare år ett dylikt hem äfven, som vi veta, kommit till stånd på söder. De fabriksflickor, som erhålla bostad i detta hem, kunna verkligen skatta sig lyckliga. För ett pris af sex à sju kronor i månaden få de deladt rum, hemtrefligt möbleradt, inklusive lyse, bränsle, handdukar och sänglinne. För deras rekreation och intellektuella utveckling är äfven sörjdt genom sällskapsaftnar med musik, sång, uppläsningar, föredrag, lekar o. d. Det finns väl ingen, som ej skänker sitt fulla erkännande åt ett sådant företag och som inte önskar det goda fortsättning. Billiga, sunda och trefliga bostäder för de arbetande klasserna är ett oafvisligt behof, som gör sig allt mer gällande, ju mer hyror och lefnadskostnader stegras och detta icke minst hvad beträffar dessa ensamma själf försörjande kvinnor.

Men det ges en annan klass af arbetande kvinnor, själf försörjerskor äfven de, fastän de i ordets generella mening icke tillhöra de kroppsarbetande. Till numerär är denna samhällsklass knappt fabriksarbeterskornas underlägsen och den växer större för hvar år, ja, för hvar dag, som går. Man skulle kunna indela den i tvänne hufvudgrupper. Den ena består af de kvinnor, som på de *lägsta* lönestadierna arbeta ute i det offentliga lifvet, vid post-, telegraf-, telefon-, på kontor eller som affärs Expeditioner samt på andra liknande områden. Den andra gruppen omfattar sådana kvinnor, som utan att äga någon fast anställning försörja sig med skrifgöromål, öfversättningar, lektioner i musik eller språk, eller ock med arbete inom den moderna konstindustriens fack.

Många, för att icke säga flertalet af dessa själf försörjerskor, äro utgångna ur bildade hem och hafva erhållit en ganska god uppfostran. De hafva därför gifvetvis större fordringar på lifvet — och lifvet på dem, än de som tillhöra arbetarhemmen, och om också deras inkomster i allmänhet något öfverstiga fabriksarbeterskornas, så ställa sig ju deras lefnadskostnader betydligt högre. Tänk blott på, hur t. ex. mycket bättre de måste på sin arbetsplats vara klädda än de senare.

Dessa äro de förbiseddas samhällsklass. Men — ett stort antal af dem hafva föräldrahem på platsen, där de antingen erhålla allt fritt eller betala en efter deras inkomster afpassad summa, eller ock, om hemmet är mycket fattigt, så mycket de rimligtvis kunna undvara för att kunna kläda sig något så när anständigt.

Men det finns andra, som hvarken hafva hem eller några extra hjälpkällor att lita till, utan som för en månadslön af femtio à sextio kronor måste skaffa sig husrum, mat, kläder, lyse, tvätt m. m. Med aldrig så liten eftertanke kan man lätt förstå, hur detta skall gå ihop. Och likväl nå icke alla ens upp till

dessa lönegrader. Men om vi nu sätta de lägst aflönades inkomst så högt som till sextio kronor i månaden, låt oss se till, hur de här i hufvudstaden, och väl äfven i andra våra större städer, skola kunna reda sig därpå. Att inackordera sig kan naturligtvis icke komma i fråga. Äfven den mest tänkbart billiga inackordering skulle in till sista öret uppsluka hela månadslönen. Det återstår således intet annat än att hyra sig ett rum med eller utan möbler. Ett möbleradt rum kostar numera, om än aldrig så enkelt, tjugufem kronor i månaden. I allmänhet hyres mycket ogärna ut åt fruntimmer, och lyckas det slutligen, får den kvinnliga hyresgästen nöja sig med ett rum, som på grund af sitt läge innanför något annat eller af annan otreflig orsak icke lämpar sig att hyra ut åt herre. Men detta är ett kapitel för sig. Och om i det sällsynt lyckliga fall händer, att den kvinnliga hyresgästen verkligen får full valuta för sina tjugufem kronor, så har den dock slukat nära hälften af hennes månadslön. På en hushållsskola kan hon möjligen få middagsinackordering för femton kronor i månaden, och om hon har tillfälle att själf styra med frukost och kväll, kan hon måhända åstadkomma båda dessa måltider för sammanlagdt 35 à 40 öre om dagen. Återstår således högst tio kronor till kläder, lyse och tvätt jämte åtskilligt lika oundgängligt »diverse», såsom skrif- och sysaker m. m. Detta med *sextio* kronors månadsinkomst. Hur skall då den, som icke har mer än femtio, ja, fyrtio kronor i månaden kunna reda sig? Frågan besvarar sig själf.

Ett sätt att få inkomsterna att räcka till litet mer är att dela rum med någon kamrat, i hvilket fall månadshyran ställer sig 8 à 10 kronor billigare; det är dock uppenbart, att icke alla kunna påräkna denna fördel. Den, som har egna möbler, kan också hyra ett omöbleradt rum med tillträde till kök och hafva egen hushållning, men för den, som skall lefva på sitt arbete, blir detta i längden allt för tidsödande, besparingen blir till följd därpå föga eller ingen. Den, som har fast anställning, har dessutom sin fritid så knappt tilltagen, att någon tid för inköp och matlagning icke skulle bli öfrigt. Och blefve då i stället att gripa till den fördärliga kaffe- och smörgåsdieten.

Af hvad här blifvit sagdt framgår med förfarande tydlighet, att äfven under de jämförelsevis *bästa* löneförhållandena bland de lägst aflönade själf försörjerskorna lefnadskostnaderna uppsluka allt. Men den, som arbetar för sitt uppehälle, behöfver i likhet med andra äfven någon rekreation, så vidt hon ej skall förslösas och sjunka ned till en nivå af andlig försoffning — blifva ett träländ lastdjur, hvilket blott kan känna tillvaron som en tryckande börda. Arbetets *glädje* blir ringa eller ingen för den, åt hvilken det endast skänker lifvets knappaste nödtorft, åt mången icke ens den, långt mindre då något af dess njutningar.

Försaka — försaka och åter försaka heter den väg, som dessa kvinnor måste vandra. Om någon gång i offentligt tal eller skrift — numera händer det ytterst sällan — deras hårda lott framdrages, sker det alltid med det tillägg, att utan föräldrahem på arbetsplatsen kunna de absolut omöjligt existera — utan vanhedrande hjälpkällor. Och likvisst finnas hundrade och åter hundrade, som *göra* det. *Hur?* Därpå behöfver ej spillas vidare ord.

Men trots detta har ingen enda stämma höjts för att i någon mån söka jämna vägen för dem! Ingen har kommit på den tanken att äfven för dem bilda liknande hem som för fabriksflickorna! Är det ej underligt?

Kungl. Hofboktryckeriet Iduns Tryckeri Aktiebolag

12 Stora Vattugatan 12

Affärstryck

såsom Aktier, Obligationer, Priskuranter, Cirkulär, Plakat, Affischer, Fakturor, Räkningar m. m. m. m.

FÖRSTKLASSIGT ARBETE!

BILLIGA PRISER!

Här finnas nog varma hjärtan, hjälpande händer — det se vi ju dagligdags på så mångfaldiga områden, och jag är lifligt öfvertygad, att om blott den väckande tanken gifves af någon, som ägde icke blott viljan, utan äfven den ekonomiska bärkraften att stödja under ett sådant företag, så skulle det också växa fram och bära frukt. Så var ju fallet med *fabriksarbeterskehemmen*. En energisk och varmhjärtad, i ekonomiskt afseende lyckligt lottad kvinna höjde maningsropet, tog saken om hand och fick en förening till stånd. Det började så smått, men se, hur det har vuxit ut! Och man kan vara förvissad, att det skall sprida sina grenar allt vidare. *Hvarför* skulle så icke kunna ske, då det gäller ett syfte fullt ut lika behjärtansvärdt?

De kvinnor, om hvilka här är fråga, skulle vara mer än glada, om de kunde erhålla ett trefligt möbleradt rum med samma fördelar som fabriksflickorna, icke för 6 à 7 kronor, utan för 10 à 12 i månaden, och ensamt rum för 15 à 18 kronor. Ah — invänder man måhända — skulle verkligen en besparing af 5–10 kronor i månaden spela en så ofantlig roll? Den, som frågar så, har naturligtvis aldrig försökt att i en stor stad och under nuvarande hyresförhållanden lefva på 40 à 50 kronor i månaden. Han bör också komma ihåg, att lifvets strängaste nödtorft är icke allt — han bör komma ihåg, att han själf fordrar så mycket, mycket därutöver.

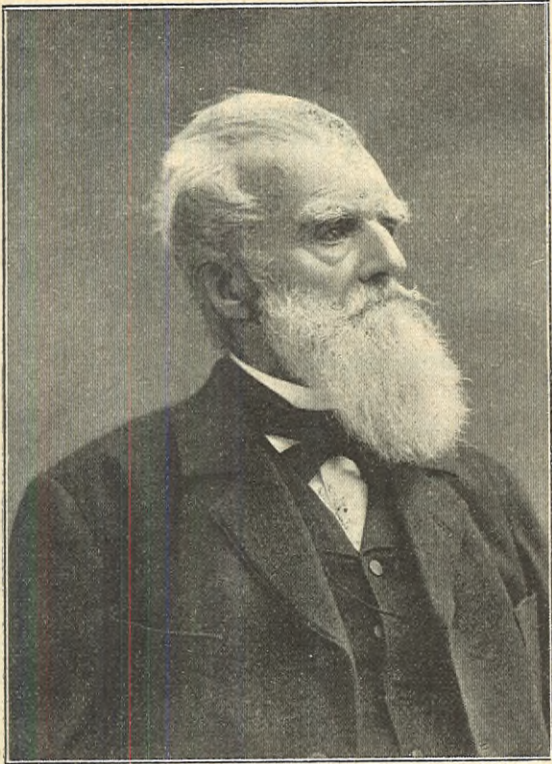
Man finner rätt ofta, att en idé i människovänligt syfte, som tilltalar allmänheten, på kort tid kan vinna stor tillslutning, såsom t. ex. de på några få restauranter utställda sparbössor till förmån för lungotsanatorierna. Öfver 8,000 kronor hafva ju därigenom insamlats på endast några veckor, till största delen i småmynt — tioöringar och kopparslantar!

Här är ju icke fråga om en uteslutande barmhärtighetsgärning. Då det icke gäller att förtjäna på hyresgästerna, utan endast att få debet och kredit att gå ihop, skulle väl icke så särdeles mycket behöfva tillsättas och den nödiga fonden att starta företaget med skulle nog icke heller kräfvä så stora summor. Till att börja med kunde ju hyras ett par, tre mindre våningar i något enklare hus samt inredas på lämpligt sätt med 10 à 12 rum jämte kök för tillredning af frukost och kvällsmål. I köket borde vara inrättade små skåp med hyllor för hvar och en af hyresgästerna.

Kunde ett läs- och samlingsrum, användbart äfven för samkväm o. d., erhållas, vore ju utmärkt.

Låt oss hoppas, att behöfvet af att något göres för denna samhällsklass äntligen må blifva känt och erkänt, och må det mötas med förståelse af de lyckliga, som äga, icke blott den goda viljan och den organisatoriska förmågan, utan också den ekonomiska bärkraften till hjälp och stöd för de förbisedda.

STEFFEN.

GREFVE A. K. TROLLE-WACHTMEISTER.
RYLANDER FOTO.

TROLLE-LJUNGBY OCH SKÅNES ÄLDSTE ÄDLING.

TROLLE-LJUNGBY! Det är klang af sago-stämning och poesi i det namnet!

Hvem af oss har icke som barn med undrande håg lyssnat till sägnen om trollen under Maglestenen? Hvem har icke i ungdomsåren tjusats af den hänförande balladen om »riddaren, som red genom grönskande lund»? Och med vemodfull sympati följt Carl XI:s och skön Öllegårds romantiska kärleks saga?

Intet af Skånes herresäten torde vara rikare på historiska minnen. Hvem har icke hört talas om den fräjdade Jens Holgersen Ulfstand, den sköne och ridderlige Cay Lykke, om hvilken det heter i visan: »En hvar skön jungfru hon önskar sig: Gud gifve Cay Lykke ville hafva mig!»

Och sedan Skåne blef svenskt, har till Ljungby knutits minnet af åtskilliga de fredliga bragdernas heroer, statsmän och forskare, hvilka inskrifvit sina namn i vår historia. Hvem känner icke, åtminstone till namnet, den förste svenske strumpebandsriddaren Peter Julius Coyet, Svea rikets drots Carl Axel Trolle-Wachtmeister, hans son veteranen i vetenskapens tjänst excellensen Hans Gabriel och sonsonen, skånska adelns nestor, hofmarskalken, f. d. landshöfdingen i Kristianstads län Axel Knut Trolle-Wachtmeister?

Ljungby har åldriga anor. Dess historia förlorar sig i sagans dunkel. Den äldste kände ägaren är riddaren Erik Bille till Allingsgård, hvilken lefde under 1300-talets senare hälft. Ägdes så Ljungby i öfver hundra år af hans ättlingar, hvarefter det en kort tid var i släkten Brosstrups ägo. År 1510 skref sig den namnkunnige riksamiralen och Danmarks rikets råd Jens Holgersen Ulfstand herre till Ljungby.

Genom gifte kom Ljungby därefter att tillhöra ätten med den sjuuddade stjärnan i vapenskölden. Jens Holgersens yngsta dotter, Lidsela, var förmäld med Knut Pedersen Gyllenstierna till Thim, hvilken efter hand utlöste alla sina svågrar och svägerskor och blef ensam ägare af det gamla Billegodset. Efter hans död innehades gården af hans änka, den

kloka och kraftfulla fru Lidsela, som enligt sägnen förvärfvade åt Ljungby trollhornet och pipan.

Den sista Gyllenstierna på Ljungby var den fagra fru Öllegård, först gift med danske generalfältygmästaren Kristian Friis, sedan med Cay Lykke, Danmarks rikaste man. Hon ansågs genom detta giftermål ha vunnit en högst afundsvärd lycka, men denna blef kort.

Dömd för högförräderi, flydde Cay Lykke ur sitt fädernesland och hans egendom indrogs till kronan. Kort förut hade hans hustru afstått Ljungby åt sin förste mans fordringsägare och syskon.

Kom så Ljungby 1662 genom köp i ätten Coyets händer. Det var den framstående diplomaten Peter Julius Coyet, som förvärfvade det minnesrika Ljungby åt sina efterkommande. Detta innehades sedan af olika ättlingar till kanslirådet Coyet, tills det 1780 genom gifte kom att tillhöra ätten Trolle-Wachtmeister. Riksdrotsen Carl Axel Trolle-Wachtmeister, som nu blef ägare af Ljungby, erhöi efter sin mor Trollebergs fideikommiss och antog då, enligt fideikommissbrevets föreskrift, namnet Trolle-Wachtmeister. Trolleberg blef sedermera utbytt mot Ljungby som fideikommiss och blef detta då kalladt Trolle-Ljungby.

Riksdrotset T.-W., utmärkt ämbetsman, allmänt aktad för sin omutliga rättrådighet — så afskaffade han de tjänsteköp, som under frihetstiden blifvit så brukliga — var tillika en tid Lunds universitets kansler.

Ende sonen, Hans Gabriel, ärfde efter faderns död Ljungby. Framstående vetenskapsman, var han med starka vänskapsband fäst vid vår store Berzelius och underhöi med honom en liflig brefväxling. Varmt intresserad för bokliga idrotter som han var, är det å Trolle-Ljungby befintliga ansenliga biblioteket till stor del sammanfördt af excellens T.-W., som äfven inskrifvit sitt namn i vår litteraturhistoria genom sina för något tio-tal år tillbaka af Elof Tegnér utgifna »Anteckningar och minnen».

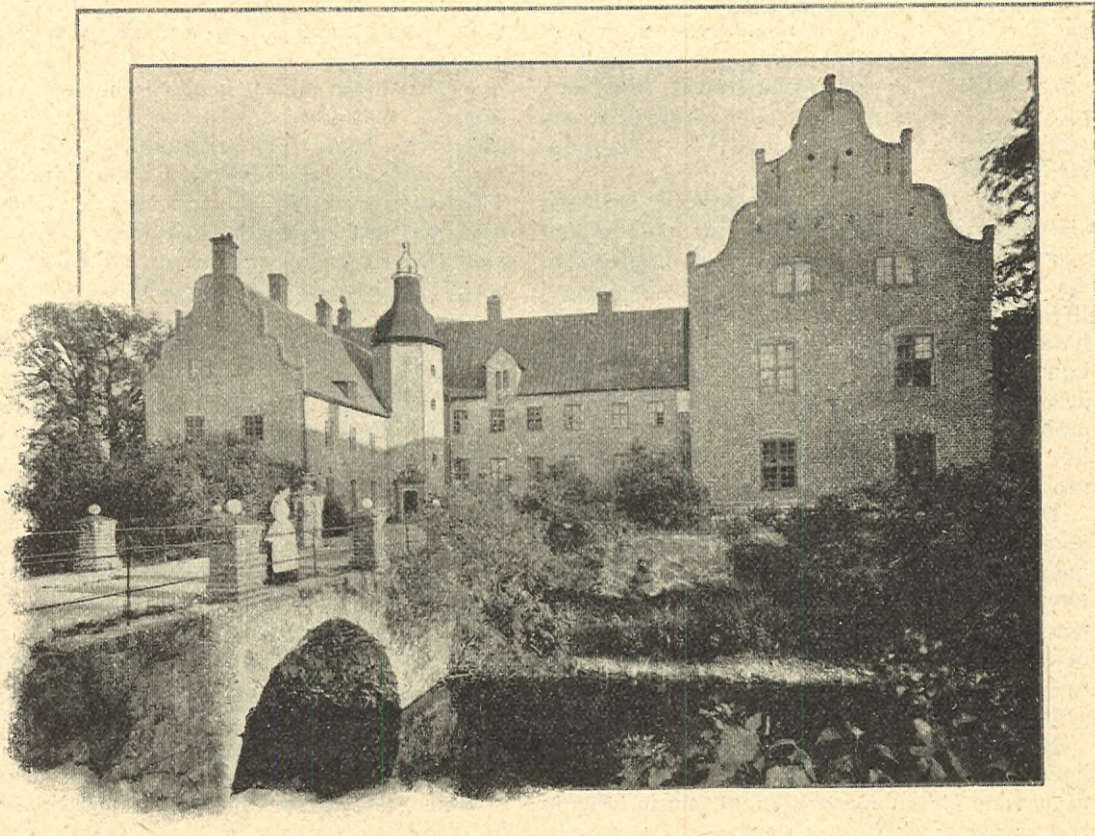
I den gamla borgen residerar nu hans son, hofmarskalken, f. d. landshöfdingen Axel Knut

Trolle-Wachtmeister, njutande där sitt otium cum dignitate efter att 1883 ha lämnat det offentliga lifvets ärofulla, men tröttande bestyr för privatmannens efter en så lång och verksam lefnad i sanning välbehöfliga hvila.

En personlighet, som nått nio decennier och hunnit öfver gränsmärket till det tionde, en ålder vid hvilken det stora flertalet människor upphört att vara till, har en hel värld af minnen att blicka ut öfver. Grefve T.-W. kan se tillbaka på ett lif, fylldt af ädelt, pliktroget arbete. Under sin långa och mångsidiga verksamhet i allmänna värf har han gjort sig känd som en nobel, karaktärsfast personlighet, med den finhet och enkelhet i sinnelaget, som alltid kännetecknat de yppersta representanterna för vår svenska adel.

De många åren ha icke förmått tynga detta lifliga sinne, som ännu med varmt intresse följer tidens händelser och fortfarande äger lifslustens hela spänstighet. Nittioårig, står han ännu i sin höga ålders dag reslig och obruten, en verklig kämpagestalt, en patriark i ordets vackraste bemärkelse.

Då grefve T.-W. lämnade sin hofmarskalktjänst, skedde det på begäran af hans fader, som behöfde sonens hjälp vid skötseln af de stora egendomarna. Han bosatte sig då på Trolle-Ljungby och ägnade sig under femton år helt åt jordbrukarens och godsherrens värf. Utnämningen till länets höfding ändrade visserligen hans verksamhet i väsentlig grad, men hans ställning till sina talrika underhållande var en gång för alla befastad. Det stora godset räknar tusentals underlydande och till alla sträckte sig grefve T.-W:s omsorger. Med högsint hjärtelag vårdade han sig om de många, som af honom voro beroende, otaliga gånger har han under bekymmersamma tider med hjälpande hand gripit in till förbättrande af deras villkor, och hvar och en har, när så varit af nöden, kunnat påräkna hjälp i råd och dåd af sin generöse och ädle husbonde. Den gamla frasen »noblesse oblige» har genom honom fått ett af sina vackraste uttryck i praktisk handling, och all den oförställda hängifvenhet för den gamle ädlingen som öfverallt förspörjes bland hans

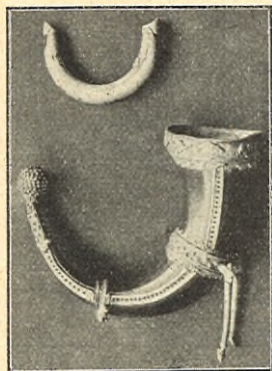
UTSIKT AF TROLLE-LJUNGBY. M. WULFF FOTO.

underlydande visar tydligt, hur älskad och vördad han är.

Dessa känslor togo sig ett vackert och oförgätligt uttryck på den högtidliga dag — den 13 mars detta år — när grefve T.-W. ingick i sitt tionde decennium.

Efter sin sedvanliga brunnskur i Ronneby tillbringar grefve T.-W. sommaren på det idylliska Valje vid Sölvesborg. När bokarnas grönska börjar skifta och de sekelgamla lindarnas kronor glesna för höstvinden, då får vinterresidenset Ljungby åter öppna sina portar. Här firar han julen i kretsen af barn, barnbarn och släktingar, hvilka i hänsynsfull kärlek samlas omkring honom, »den gamle i släkten», lyssna till hans visdomsord och de fängslande taflor han upprullar ur sitt på minnen och erfarenheter så rika lif.

Trolle-Ljungby är det största af Skånes herresäten, arealen är 32,000 t:d. Tillsammans med Årup upptager det en ägovidd af 42,000 t:d däraf omkring 15,000 t:d skog, som i en sträcka af halfannan mil, mestadels beväxt med bok och barrträd, utgör gränsen mellan Skåne och Bleking. De under godset lydande gårdar och hemman äro belägna i ej mindre än tolf kyrkosocknar.

LJUNGBY HORN OCH PIPA.

han delägare i Bålby och Hasselfors stora bruksegendomar.

Trolle-Ljungby nuvarande slottsbyggnad forskrifver sig till hufvudsaklig del från början af 1630-talet, en del af hufvudbyggnaden

SALONGEN PÅ TROLLE-LJUNGBY. SW. SVENSSON FOTO.

torde dock vara af betydligt högre ålder, hvarom så väl själfva murarna som foten af otuktad granit bära tydligt vittne. Slottet omgifves af en kanal, öfver hvilken en hvälfvd stenbro på norra sidan leder in till borggården. Trädgård och park, den förra hållen i fransk stil med klippta häckar och raka, breda alléer, upptaga den betydliga arealen af sextio t:d.

Ljungby har flera gånger varit hemsökt af eldsvådor, hvilka af många ansetts som hämnad af trollen under Maglestenen. År 1525 uppträndes det af Severin Norrbys underbefälhafvare, Otto Stisen Krognos; 1678 lades uthusbyggnaderna i aska af snapphanarna och under Carl XII:s krig ödelades gården af danskarna.

*

Vi barn af en senare tid blicka gärna med förkärlek tillbaka på personer och platser, hvilka omskimras af minnet från svunna dagar. Och öfver Trolle-Ljungby ligger just detta minnenas skimmer, som lockar och tjuvar oss med underlig makt!

Intressant är en vandring genom det gamla slottets många rum och gemak!

Genom den vapenkrönte tornporten, där märken — väl ett halft hundratal eller flera — efter snapphanarnas kulor synas i de massiva ekplankorna, går vägen uppför blanknötta trappsteg af mörknad ek in i vestibulen, där våra blickar mötas af porträtten öfver forna Ljungby härskare och härskarinnor.

Vi stanna först en stund i biljardsalen och beundra de vackra landskapsmålningarna af våra moderna artister Vahlberg, Rydberg, Palm, Berg m. fl. En väldig duk med motiv från Norges fjällvärld af Carl XV:s hand och en skänk af den kunglige konstnären till hofmarskalk T.-W. fångslar särskildt vår uppmärksamhet.

Och så stå vi i stora salongen, som upptager husets hela bredd! Genom de många höga fönstren faller vårdagens rika ljusflod, lyser öfver den äkta förgyllda rocomöbeln, skimrar i kungaporträttens hermelinbrämade purpurmantlar och kastar glänsande strålknippen på dörrarnas dyrbara sniderier. Öfver de aflånga bordens mosaikinlagda ytor dansa solfläckarna i munter dans, en jättestor kristalkrona bryter strålarna i mångskiftande regnbågsprismor och kastar dem i gyllene reflexer ut öfver karmstolarnas storblommiga Lyonesersiden.

Under ett porträtt af Carl XV, måladt af Södermark, står riksdrotsets kolossala armstol, med vasavapnet skulpterad öfver ryggstödet förgyllda karm, en gåfva af Gustaf III. Öfver soffan en bild i kroppsstorlek af Gustaf IV Adolf som yngling af Bredas mästarehand och vid sidan häraf drottning Lovisas själfulla drag.

Och på hvar sin sida om den öppna marmorispeln täckas väggarnas

MATSALEN PÅ TROLLE-LJUNGBY. SW. SVENSSON FOTO.

boiserade ytor af Pachts målningar af tjuvar-kungen och hans bror, Carl XIII, i dyrbara, krönte ramar, skänker åt riksdrotset T.-W. af hans kungliga vännar.

Genom den halfföppna dörren kasta vi en blick in i matsalen. En fläkt af gångna sek-lers galanta äfventyr och bragdrika lif! Vackra kvinnor i kostymer af rococons graciösa snitt, mjukt sidan, luftiga spetsar, sköldpaddskam-mar och solfjädrar! Hofkavaljerer i stång-piskor och spetskrås med ordnar och band öfver frackarnas röda sammet och bistra kri-gare i allongeperuker och blanka stålharnek! På väggen till vänster i en sällsynt vacker förgylld ram Carl Gustaf Tessins af skönhets och snille strålande drag, vid hans sida den fagra bilden af system, grefvinnan Ulrika Maria Tessin. Våra blickar dröja länge vid ett af Breda måladt porträtt af »den förste strumpebandsrid-daren» Peter Julius Coyet. I ena hörnet hänger en bild i kroppsstorlek af den unge krigaren frih. Gustaf Horn af Marien-burg — »stätlig och skön som krigsguden själf» — taflan är signerad »Ehrenstrahl». Ännu några porträtter af damer i snibblif och pö-sande styfkyrtlar, med nobla, aristokratiska drag och distinguerade gamla herrar med hof-mannaleenden och serefirerband! Från hvarje vinkel ser en högättad dam, en ädelboren herre ned på oss.

Vid andra sidan salongen ett rum, behag-ligt och stämningsfullt, i lifstiden den döda slottsfruns kabinet. Vackra dukar af hennes egen hand ge sin prägel af konstnärlighet åt det lilla gemaket. De många holländska genre-taflorna, kopior af framstående konstverk, äro målade med säkra penseldrag och fint öga för alla smådetaljer; de visa tydligt att grefvin-nan Trolle-Wachtmeister stod högt öfver den vanliga dilettantismens nivå. Bleknade pa-steller i delikata färger öfver en etagère med en utsökt samling saxiskt porslin, på spegelns hvita marmorskifva en pendyl och tvänne va-ser à la chinois, hvilkas värde får räknas med fyrsiffrigt tal. I ett hörn ett skåp af eben-holz med rika silfverbeslag och hvars många klaffar och lådor prydas med målningar i rococo, småtande herdinnor ledande snöhvita lam, och yppiga, nakna nymfer bland grin-ande fauner och centaurer. Den sällsynt vackra venetianska ljuskronan är af hofmar-skalken hemförd från en resa som en present åt hans grefvinna.

Från den gjutna spiraltrappan vid ena kort-väggen komma vi upp i biblioteksrummen. Från golf till tak äro väggarna klädda med böcker, väldiga folianter med lärda och ve-tenskapliga verk, äldre och yngre litteratur på alla språk. I ett väggfast skåp förvaras de dyrbara gravysamlingarna, handteckningar och kopparstick af utmärkta mästare. På skrifbordet står en högeligen intressant pjäs, ett fyrkantigt bordsur i drifvet silfver, som skall ha tillhört fältmarskalk Wrangel och som

utom dygnets timmar äfven visar veckans da-gar, månader, väderstreck, himmelstecknen etc.

Doft af hyacint och viol, af ros och syren! Blommor hvart man ser, på bord och etagärer! Syrenernas lilafärgade klasar bilda en skarp kontrast mot narcissernas brandgula kalkar, azaleans klocklika blommor i svag rosa mot en prunkande, sammetslen »Alsace-Lorraine»! Detta rum med sin stämning af varm hem-trefnad är nu den äldrige Ljungbyherrens hvardagsalong. På en antik sekretär i eben-holz knäpper en pendyl, i trettioåriga krigets dagar hemförd som byte från någon tysk riddarborg för att sedan under sekler markera den flyende tiden i en svensk adelsmans bo-ning. På väggen öfver soffan upptages heders-platsen af en målning öfver stiftaren af Trolle-fideikommissen, öfverstelöjtnant Fredrik Trolle, och på väggen midt emot ett präktigt porträtt i olja af hofmarskalk T.-W. själf, i manna-ålderns fulla skönhets och kraft. På pianots broderade täcke står ett porträtt af blå prin-sen med *Carl* och en vänlig dedikation skrif-vet med fast, säker handstil. Och på det stora divanbordets rubinröda duk bland böcker och tidskrifter småler den välbekanta Iduns-bilden emot oss.

Genom grefvens arbetsrum med dess många taflor och målningar, där våra blickar sär-skildt dragas till ett porträtt i stort format af vår ståtliga konung — en skänk till grefve T.-W. på nittioårsdagen — ett af Breda mål-ladt porträtt af riksdrotset T.-W. och en väldig oljemålning af Ehrenstrahl, visande de energiska, skarpt skurna dragen af Karls-krona grundläggare, skaparen af svenska flottan Hans Wachtmeister, komma vi in i det lilla tornrummet, som innesluter det bekanta Brinkmanska arkivet. Detta utgöres af envoyén C. G. v. Brinkmans bref och pap-per, som genom testamente öfvergått till Trolle-Ljungby, och innehåller utom mycket annat en otrolig mängd bref från in- och utländska statsmän, skaldar och vetenskapsmän samt vittna fruntimmer och vännar, däribland 221 till Tegnér, 3,349 till »Stella» (friherrinnan M. v. Schwerin) m. fl.

Men ännu återstå tvänne sevärdheter — hornet och pipan — dessa klenoder, som i saga och sång gjort Ljungby känt vida om-kring. För dem af Iduns läsare, som möj-ligen icke hört deras historia, relateras den här i korthet. Så berättas det:

På Ljungby ägor ligger en stor sten, kallad Maglestenen, under hvilken trollen fordom hade sitt tillhåll och där de plögade med dans och lekar fira sin jul. Fru Lidsela Ulfs-tand hade hört talas härom och var nyfiken att få veta mera om det hemlighetsfulla berg-folket. Hon lofvade därför sin bästa häst åt den, som ville rida till Maglestenen och se hvad där förehabes.

En af stallkarlarna beslöt sig för vågstycket och red åstad. Framkommen till stenen, såg han denna upprest på guldpelare, därunder sprungit trollen, dansade och drucko. En ung trollkvinna nalkades honom med ett dryckes-horn och en pipa, tillsägande honom att först dricka bergakungens skål och sedan blåsa tre gånger i pipan. Drängen tog emot horn och pipa. Men i samma ögonblick tillhviskade honom en okänd kvinna, antagligen en berg-tagen kristen, »drick icke här af, men rid din kos, och rid på det årda (med årder plöjda) och inte på det hårda (landsvägen).»

Då slog karlen ut drycken bakom sig — en droppe af innehållet råkade falla på hästens länd och afsvedde där håren — och red i sporrsträck hem till slottet, förande med sig hornet och pipan. Trollen voro honom i hä-larna, men frun och allt hennes folk kommo

honom till mötes, hastigt drogs vindbryggan upp efter drängen och trollen måste stanna utanför. De lofvade fru Lidsela stora rike-domar och allsköns lycka, om hon ville åter-lämna hornet och pipan, i annat fall olycka och fördärf.

Men hon afslog deras begäran. Då gingo de nedslagna bort under hot att fruns släkt icke skulle blifva till tionde man, att Ljungby skulle öfvergå i främmande händer och tre gånger afbrinna. Den svåraste olyckan komme dock att drabba den, som vågade flytta kle-noderna från Ljungby. Karlen, som röfvat dem, dog på tredje dagen efter sitt besök vid Maglestenen. Flyttades hornet och pipan se-dan någon gång från gården, hördes alltid spökeri i det rum, där de förvarades.

Så lyder sägningen om Ljungby horn och pipa, buren på folkets läppar genom århundraden!

KARLA RÖNNE.

MAJ-MAJ DRÖMMER

LJUFT SEFYREN har gått till hvila.
Daggens pärlor sig sakta sila.
Tunga klasar i hvitt och lila
prunkande glittra.

Kvar är dagen, fast den sig skickar
som förklädd och på tingen blickar
genom slöja med stjärneprickar.
Kvar är den gyllne.

Maj-Maj måste persiennen draga
från sitt fönster och nejden taga
fullt i sikte... som dröm, som saga
allt henne synes.

Häggens doft med syrenens blandas.
— Njutning endast, att luften andas! —
Tydligt skönjs hur rabatten randas
blå af violer.

Några aplar, som växa nära,
nya, rosiga skrudar bära.
Lossnad flik af det luftigt skära
bredts öfver sanden.

Allt är lugnt som en tafla, ingen
ottefågel, som rör på vingen,
intet prassel i blomsterringen.
Tyst gräter daggen.

Målarns pensel och skaldens penna
fåfångt skildra en stund som denna.
Själens blott kan dess ljufhet känna
djupt, osägligt.

Maj-Majs ögon bli sällsamt ömma,
röda vågor till kinden strömma.
Nu är stunden att vaken drömma
drömmen om lyckan.

Dröm, med stämning från stunden lånad:
Tunga knoppar och halfklar trånad...
Dröm i ungdomens blomstermånad,
drömd af hvart hjärta.

ANNA KNUTSON.

Lifförsäkrings-Aktiebolaget

VICTORIA

STOCKHOLM.

Exempel på af Victoria verkställda vinstutdelningar till delägare i 15 års vinstklass.

Tabell	Försäkrings-direktivs nummer	Bekänad inträdesid.	Försäkrings-summa Kt.	Under vinst-perioden utbetald premie Kt.	Vinst-belopp Kt.	Vinst i proc. af utbetald premie
I	2127-8	25	5,000	1,402.50	193.77	13,8
d:o	1898	35	5,000	1,830.—	288.27	15,8
III-10-år	2171-5	25	5,000	2,153.—	511.99	23,8
d:o	1585-6	39	10,000	5,530.—	1,418.13	25,6
III-15-år	1358	24	5,000	2,402.70	500.37	20,8
d:o	1295-6	35	5,000	2,982.—	647.64	21,7
III-20-år	1419-20	26	5,000	2,079.16	393.36	18,9
d:o	2121	35	5,000	2,427.01	489.19	20,2

Försäkringstagarna erhålla tre fjärdedelar af årsvinsten.

LILLA ELSA OCH HENNES MOSTER. EN BADORTSHISTORIA AF ANNA WAHLENBERG.

HVAD KUNDE det egentligen vara för slags människor?

Kotteriet vid bordet längst till vänster på västkustbadortens glastäckta restaurationsveranda kastade leende blickar efter de bägge bortgående damerna, fru von Ekekvist och hennes systerdotter, »lilla Elsa», hvilka just rest sig från sin slutade middag och nu voro på väg ut för att dricka kaffe under de stora lönnarna på sandplanen framför byggningen.

Den äldre junoniska gick först. Det var ett ståtligt fruntimmer i en dräkt af egendomligt, genombrutet svart tyg, hvars ivädda breda, gula silkesränder lyste på långt afstånd. På hennes stora, svarta tyllhatt gungade röda och gula rosor i ofantliga massor, och hon var säkert öfvertygad om att hennes toalett var ett under af smak och elegans, ty öfver det välmående ansiktet låg ett uttryck af stor belåtenhet, och hon höll hufvudet och skulderna så stolt tillbakastade, som om de varit alltför förnäma att göra sällskap med de undre partierna af hennes gestalt.

Men om hon var stadig, nästan litet aristokratiskt styf, så var hennes unga följeslagerska så mycket slankigare. Gud vet, om hon hade några ben alls i sin långa kropp. Den vek sig åtminstone åt alla möjliga håll, och hufvudet låg än på den ena axeln och än på den andra, hvarifrån de stora, mörkblå, alltid i ögonvråna hänslängda ögonen blickade ut i världen med ett smältande ljuft och förnöjdt uttryck, under det de röda, svällande läpparna logo.

Det gemensamma draget hos dem bägge två var förnöjsamhet.

Och ändå föreföll det »kotteriet vid bordet längst till vänster», som om de icke borde ha haft några starka skäl att just för närvarande känna sig så förtjusta öfver sin tillvaro. De hade nu i fem dagar gått omkring vid badorten, utan att lyckas bli närmare bekanta med en människa, hur mycket besvär de än gjort sig för den saken.

Genom att under denna korta tid exponera minst en tio, tolf dyrbara toaletter hade de nogsamtt låtit allmänheten förstå, i hvilka goda omständigheter de voro. Redan första morgonen hade fru von Ekekvist skickat lilla Elsa tillbaka till deras bord, som de nyss lämnat, för att fråga uppapperskan efter »hennes nåds» handskar, så att man riktigt skulle få veta hur förnäm hon var och hvilken titel man skulle ge henne. Och under uppgift att göra sig underrättad om badförhållandena hade den lysande äldre damen själf presenterat sig och lilla Elsa för än den ena och än den andra. Men hur ofta de än presenterade sig, så fingo de som sagdt inga närmare bekanta. Man var litet tveksam. Man förstod sig inte riktigt på dem.

Borta vid bordet längst till vänster hade man olika meningar. Häradschefingen var öfvertygad om, att »hennes nåd» icke i hela sitt lif varit »nåd», och i alla händelser inte före sitt giftermål. Revisorn tyckte sig alldeles ha sett henne förr under en blygsammare skepnad, fastän han icke mindes hvar. Hans unga fru grubblade alls icke öfver hennes forntid, men påstod att hon påminde henne om en fryntlig och respektabel ångbåtsrestauratrice, som hon en gång sett i dörren till ett ångbåtskök. Och doktorinnans goda vän, målarinnan, fann den ifrågavarande damen något grotesk, men menade att det ändå fanns karaktär i hennes ansikte, en egenskap som nu alla artister sätta värde på.

»Och den där stackars flickan,» sade målarinnan, när äfven kotteriet begifvit sig ut på

sandplanen och satt vid sitt kaffe. »Hon ser ut, som om hon ville locka oss till sig med sina långa ögonkast och mjuka leenden. Det behöfver då inte vara något så omöjligt att vara tillsammans med henne, och synd är det då, att hon alltid ska' behöfva gå i söta mosters kölvatten. Skulle vi inte i alla fall ta oss an henne litet?»

Revisorns unga fru sköt till hälften bort stolen från bordet, som om hon ville resa sig.

»Försöker du ta henne hit, Berta, så springer jag min väg,» förklarade hon resolut.

Och herrarna skrattade och skakade på sina hufvuden. De hade heller ingen lust för att vara barmhärtiga.

Men Berta hade sitt hufvud för sig. Ju mera hon tänkte på saken, ju tydligare fick hon för sig, att den stackars lilla Elsa måste gå och känna sig utstött och i tysthet lida mycket både af sin isolering, och det kanske icke alltför stora behaget af den ständiga och tvungna sammanvaron med den magnifika mostern, från hvilken ansiktena så gärna vändes bort när hon kom, men som drog efter sig så många leende blickar. Visserligen såg ju flickan alltid nöjd ut, men hon hade väl fått lära sig att behärska sitt minspel. Hur skulle det vara möjligt, att någon verkligen kunde känna sig belåten i en dylik situation?

Det skulle allt vara godt att kunna få visa den lilla stackaren någon liten uppmuntrande vänlighet! Sannerligen kunde hon icke behöfva någon vederkvickelse.

På kvällen samma dag samlades man i societetsalongen. Det var veckans vanliga bal, och ungdomen dansade med lif och lust.

Målarinnan och hennes kotteri roade sig förträffligt. Men om fru von Ekekvist och hennes systerdotter, hvilka äfvenledes syntes på de röda bänkarne kring väggarna också gjorde det, så var det i alla händelser ganska måttligt. De voro icke bekanta med de olika kotteriernas unga herrar, och de få gånger lilla Elsa blef uppjuden var det af ett par blygsamma tjänstemän från den närbelägna småstaden. För resten fick hon glädja sig åt de andras nöje.

Berta hade emellertid då och då haft henne i sina tankar, och när balen led mot sitt slut och en pas-de-quatze spelades upp, kunde hon icke längre motstå sina människovänliga instinkter, utan gick och bjöd upp lilla Elsa under förklaringen att hon trodde sig kunna dansa kavaljer, ifall Elsa ville hålla till godo med henne som sådan.

Jo, lilla Elsa ville mycket gärna hålla till godo. Och det gick riktigt bra. Hon var visst inte bortkommen, och under hela dansen hvilade hennes ögon ännu mera innerligt och smältande än vanligt på Berta. Men först när de satte sig ner att hvila bredvid fru von Ekekvist, fick målarinnan veta, i hvilken hög grad hennes närmande var välkommet.

Den imponerande damen log emot henne med hela ansiktet, klämde så tätt in henne med knäna mellan sig och Elsa, som om hon ämnat hålla henne kvar med våld, ifall hon gjort ett försök att undslippa, och så kom hela den sedan fem dagar instängda talfloden störtande öfver den nya bekantskapen liksom strömmen genom en öppnad dammlucka. Hon upptog henne med ens som en förtrogen vän, och Berta fick i ett kör höra hela hennes lefnadshistoria, alltifrån det hon var barn och hade sin egen ponyvagn hemma på sin fars storartade gods och tills nu, då hon befann sig i den lyckliga positionen att som rik och förnäm änka kunna förskaffa sig hvilka nöjen som hälst, och nästan hade rest jorden rundt på första klass. Men hon berättade också, hur hon så småningom tröttnat på ett sådant lufs tomhet och ensamhet, hvarför hon upptagit lilla Elsa som eget barn och hade sin glädje i att uppodla hennes

rika kropps- och själsgefvor. Och hon talade om sjösjukan på ditresan och fukten i garderoben och de fina släktingarne, som hon väntat skulle komma och som icke hållit ord. Men mest af allt talade hon om lilla Elsa, som var en sådan ovanlig ung flicka.

Dansade hon inte bra?

Berta hade inte tänkt på, att hennes danskonst utmärkt sig på något särskildt sätt, men hon svarade naturligtvis så entusiastiskt instämmande som möjligt.

»Ja, är det inte märkvärdigt,» fortsatte fru von Ekekvist, »allt hvad den flickan gör blir hon så införlifvad med, som om hon vore skapad till det. Hon går upp i det, som om hon aldrig sysselsatt sig med något annat i hela sitt lif.»

Lilla Elsa hade lagt det ena af sina långa ben öfver det andra och satt med ett mildt leende och tittade än ned på sin gungande tåspets och än upp på sin nya bekantskap för att se, om hon inte växte i dennas aktning, allt eftersom mostern fördjupade sig i skildringen af hennes väsen och karaktär.

»Se, det är så underligt med mig,» sade hon förklarande, »att när jag dansar, så är jag dansös. Jag tror jag skulle kunna gå direkt upp på operan och dansa med i baletten. Och när jag sätter mig på en häst, så är jag jokej. När jag deklamerar, så är jag skådespelerska. När jag öppnar munnen och tar en ton, så är jag sångerska. Jag skulle kunna sjunga för kungen och hela hofvet, utan att vara rädd. Och när jag får tag i en pensel, så är jag målarinna. Jag kan rakt inte hjälpa det. Det är nu en gång så.»

Och hon log och lade hufvudet på axeln närmast Berta med en min, som om hon bad om ursäkt för sin snillrikhet. Hon kunde ju inte rå för den. Den hade blifvit henne gifven i faddergåfva.

»Jaså, fröken målar också,» anmärkte Berta något häpen öfver att så oförmodadt träffa på en yrkeskamrat.

Lilla Elsa böjde blygsamt på hufvudet, under det hon svarade sitt »ja».

»Du borde verkligen visa fröken din skissbok,» inföll fru von Ekekvist. »Folk, som förstår någonting, blir verkligen förvånade öfver den. Och hemma i salongen har jag sex tafloer som hon målat, en så stor som halva väggen. Se, hvad hon har, så är det färgsinne. Kan ni tänka er, hon ser allting i färger, både sån't som har färger och sån't som inte har färger. Men det kanske alla artister gör? Fröken, som målar själf, känner väl till det där?»

Berta hade blifvit litet yr i hufvudet af ansträngning att följa med, men försökte i alla fall samla ihop sina tankar så pass mycket, att hon kunde ge ett korrekt svar.

»Jag tror att målare i allmänhet försöker hålla sig till de färger som finns,» sade hon.

Men då strålade fru von Ekekvists ansikte upp. Hon tog svaret som ett rent erkännande, att lilla Elsa i denna punkt var öfverlägsen alla de andra artisterna.

»Ja, se, det är så underligt med henne,» sade hon. »Hon har en sådan stark fantasi. Dagarna i veckan till exempel ser hon i aldeles olika färger. Sönda'n den är gul. Och månda'n den är blå...»

»Nej, moster,» sade lilla Elsa, i det hon flyttade sitt hufvud öfver till andra axeln — »den är brun.»

»Jaha, nu minns jag. Månda'n den är brun, och onsdag'n den är blå, och torsdag'n den är röd...»

»Ne-nej, den är grön.»

Det var en mild förebräelse i lilla Elsas röst, som om hon icke kunde undgå att förundra sig öfver mosterns brist på minne för en så viktig sak.

NORDISKA KVINNOSAKSMÖTET I KRISTIANIA ÖPPNAS AF FRU STATSMINISTER KVAM I UNIVERSITETETS FESTSAL. FOTO FÖR IDUN AF N. SKARPMOEN.

»Javisst,» sade denna. »Jag blandar bort det litet ibland, men nu minns jag precis, hur det var. Torsda'n den är grön, och freda'n den är röd, och lördä'n den är grå. Så var det, ja.»

»Ja, så var det,» sade lilla Elsa gillande och tittade åter på Berta för att se, hvad denna nya märkvärdighet gjort för intryck på henne.

Men nu var den stackars målarinnans hufvud så godt som alldeles tomt. Hon förstod, att man väntade af henne, att hon skulle yttra sin förvåning och beundran öfver hvad hon fått höra, men hon kunde inte hitta på en enda passande fras och satt där fullkomligt stum, tills hon plötsligt fick en ljus idé, som räddade henne ur den förgärliga situationen.

Hon frågade lilla Elsa, om hon inte ville dansa ett par hvarf

SVEA LIFGARDES DEFILÉ INFÖR H. M:T KONUNGEN Å REGEMENTETS KASERNGÅRD MÅNDAGEN 7 D:S. DEFILÉN ÅSES FRÅN VAGNARNE AF DROTTNINGEN, PRINCESSORNA INGEBORG OCH THYRA SAMT PRINS CARL TILL HÄST. PRINS GUSTAF ADOLF DELTAGER SOM PLUTONCHEF FÖR FÖRSTA BATALJONENS ÖFNINGSKOMPANI. A. BLOMBERG FOTO.

till. Och det ville lilla Elsa.

Och så löstes äntligen, ehuru motvilligt, de klämmande knäna från Bertas, och hon och lilla Elsa dansade ut på nytt. Men sedan de varit uppe på golvet en ordinarie stund, såg den som dansade kavaljer mycket noga efter, att de icke skulle stanna i närheten af den plats, där fru von Ekekvist satt, hvarpå hon hälsade, tackade och var försvunnen, utan att vare sig lilla Elsa eller hennes moster hann se, hvart hon tog vägen. — — —

(Forts.)

SKANDINAVIENS
ERKÄNDT FÖR-
NÄMSTA MODE-
BLAD ÄR IDUNS
MODETIDNING, som
för helt år kostar en-
dast 5 kr. för plansch-
upplagan, 3 kr. för
den vanliga upplagan.

HOS 102-ÅRINGEN.

KUNGLIG GRATULATION TILL 102-ÅRINGEN. Änkefru Louise Kökeritz, född Granell, fick den 30 juni då hon ingick i sitt 103:e lefnadsår, emottaga bl. a. följande telegram, ställt till landshöfdingen i Västerås:

Var god framför om måndag konungens och drottningens lyckönskningar till 102-åriga änkefru Louise Charlotta Kökeritz.

Blomstedt,
drottningens kammarherre.

Omedelbart efter telegrammets mottagande sändes från den gamla ett tack till drottningen och konungen genom kammarherre Blomstedt.

②

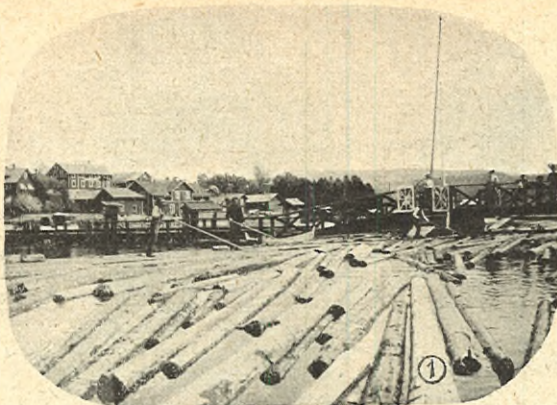
FRÅN DEN STORA BRANDEN I LEKSAND. FOTO FÖR IDUN AF GUNNAR BOHMAN. 1. LEKSANDS NORET FÖRE BRANDEN; ALLA HÄR SYNLIGA HUS NEDBRUNNO. 2. LEKSANDS NORET EFTER BRANDEN;

Med anledning af ofvanstående meddelande i dagspressen togo vi oss friheten att vid ett besök i Västerås uppsöka fru Louise Kökeritz och begära att för Iduns räkning få föreviga henne. Det mötte inga vidare svårigheter, om man fränser att den gamla damen darrade mycket och omöjligt kunde hålla hufvudet riktigt stilla. Dock var fru K. ovanligt kry för sin höga ålder, ja, hennes själsförmögenheter voro bättre än mångens vid 80 år. Hon såg utan glasögon och hörde utan lur och uppfattade ganska obehindradt allt som sades henne. Telegrammet från konungen och drottningen gladde henne ofantligt, och så kom hon in på »de gamla minnenas» kära kapitel.

»Se, jag är född på Åland den 30:de juni 1800. Min far hette Granell och var landtmätare. Han hade en stor egendom, som hette Östanåker. Se, vi hade det godt då — han var rätt så förmögen, pappa — men» — osh så dog det soliga leendet, som kommit öfver hennes ansikte, när hon påminde sig sitt fädernehem — »det blef andra tider se'n. — Jag har icke alltid haft så goda dar.»

Det dröjde en stund, så fortsatte hon i korta meningar:

»Kungen kom till oss på Åland. Ja, inte till oss, men till prostgården. Se, det fanns nog ett kungligt slott, Kastellholm, men» — och så log den gamla och drog mig intill sig, så att hon fick hviska i mitt öra — »där fanns inga möbler! — Alla fick hjälpa till och ställa i ordning för kungen. Jag har ett bord — det är gammalt nu — som kungen hade, när han var i prostgården. När kungen sedan reste, gaf han prostinnan en röd nejlika — se, han hade inget annat då — men när han kom tillbaka till Stockholm, skickade han henne ett dyrbart guldur.»

①

③

⑤

»Så bröt kriget ut. Det var 1808. Då flyttade vi till Stockholm, där vi fingo bo Svedenborgska gården. O, hvad där var vackert!»

Jag sade något om, att platsen var mig bekant. Då blef den gamla så glad, att hon nästan klappade mig och med skimmer i de ännu stundtals ganska uttrycksfulla ögonen sade hon: »Ja, var där icke vackert? Och den stora trädgården sedan? Och lusthuset —»

Men med detsamma dog leendet och nästan snyftande sade hon: »Men de ha sålt lusthuset nu, har jag hört sägas.»

④

SAMMA UTSIKT SOM N:R 1 TAGEN FRÅN BRON. 3. DETALJER FRÅN BRANDEN. 4. TIBBLEGATAN EFTER BRANDEN. 5. HUSGERÅDSSAKER UTFLYTTADE PÅ FÄLTET.

Jag tröstade henne med, att det var såldt endast för att bli dess bättre bevaradt åt en kommande tid, och då blef hon så nöjd igen.

»Fru Kökeritz var väl alltför ung för att egentligen minnas något från sin första tid i Stockholm?» frågade jag, för att få den gamla att fortsätta, ty sagor och mystiska berättelser ha alltid funnit god jordmån hos mig.

»Jo, visst minns jag,» sade hon. Och åter ville hon hviska i mitt öra. »Jag minns när — när — de satte af kungen — Gustaf IV Adolf — det var 1809. — Det var en hemsk dag i Stockholm, skall jag säga.»

Åter försjönk den gamla i sina minnen och jag framkastade helt försiktigt något om Karl XIV Johan.

Genast var det som om den gamla blifvit ung på nytt. Hon rätade på sig, ögonen strålade och munnen log. Det syntes tydligt att fru K. varit en vacker kvinna i sina yngre dagar.

»Om jag minns honom! Om jag minns Karl XIV Johan! Jag minns honom den dag han kom tillbaka från Norge, då han stiftat Unionen. Hela Stockholm var illumineradt och flaggprydt, och det var en man i silfverrustning på en vit häst, som ropade frid öfver segraren, där konungen red fram.»

Gärna hade vi velat höra mera berättas från ett långt och skiftesrikt lif, men vi fruktade att ansträngningen skulle bli till skada.

Vi tackade således hjärtligt för den treffiga stund vi tillbringat hos den gamla, som upplefvat finska krigets dagar och som »sett sex konungar», och kände oss ej litet smickrade, när vi hörde, att fru K. ej tillät någon tidning få fotografera henne förut, fastän många anhöllo därom, när hon fyllde 100 år.

S. N. H.

ÄNKEFRU LOUISE KÖKERITZ, SOM I DAGARNE FYLLT 102 ÅR. FOTO FÖR IDUN AF OLGA RINMAN.

Förnämsta tvättmedel

äro och förblifva dock vid finare tvätt

HYLINS
Ekonomi-Tvål

och vid gröfre tvätt (byk)

HYLINS
Prima Tvätt-Tvål

svara, när hans bleka ansikte med sin oroliga, betryckta min närmade sig mitt för att säga godnatt, men jag böjde mig djupare för honom än han i sin otroliga ödmjukhet för mig, då han sträckte fram handen för att bjuda detta godnatt.

Åter dröjde han borta i dagar och veckor, huset fick stå där halfärdigt och blef slutligen öfverlämnadt till en annan entreprenör. Jag började blifva allvarsamt orolig för Mosé Israel, och en kväll beslöt jag mig för att uppsöka honom i hans bostad bredvid de öppna ängarne strax utanför staden.

Här i ett lågt, långt hus hyrde han ett lågt, långt, hvitmenadt rum, som man visserligen ej kunde kalla öfverflödigt möbleradt, ty det enda bohag, som bestods, var ett par omaka stolar under de nakna, svarta fönstren, en i ett hörn omedelbart på golfvet liggande madrass, samt på ett omåladt bord en vattenkaraff af lera utan dricksglas. I närheten af madrassen stod Mosé Israels blanknötta koffert, och ofvanpå denna — en dyrbar lyxartikel bland all den öfriga torftigheten — en rund glaskupa af kristall, under hvilken utvecklade sig i sällsynt, tropisk prakt några konstgjorda, färgskimrande blommor, konstnärligt väl modellerade i vax och målade i lefvande, naturliga färger, dyrbara minnen af henne, som offrat sitt unga lif för frihetens stora sak.

— Och när man såg Mosé Israel själf, blek och förstörd här inne i det hvitmenade rummet — som med sina nakna väggar, unka luft och artificiella blommor föreföll som det inre af en grafkammare — hörde hans dofva, ideliga hostande, kunde man förstå, att äfven han väntades af lungotsdöden.

Det kunde dock ej förvåna någon, att Mosé Israel gick med denna ständiga hosta, då man alltid inne i hans rum möttes af denna fuktiga, unka kalkluft, som beständigt slog ut ifrån de aldrig riktigt torra väggarne.

(Forts.)

FÖRSTA KAMMARENS TALMAN GREFVE SPARRE INVIGER LIDKÖPINGS SKYTTEFÖRENINGENS NYA BANA.
W. LINDHE FOTO.

uppförande i Danzig, och här lärde jag mig fullständigt muraryrket, och efter några år hade jag lyckats skrapa ihop så mycket, att jag själf kunde blifva entreprenör. Sen dess har jag arbetat litet hvarstans, dock mest i Preussen, och många år äfven i Slesvig och Danmark, de sista åren här i södra Sverige. — Detta var min historia, nådig herre.»

bleka pannan — »Ni blott nu icke vara missnöjd, nådig herre — och — ni komma och se mig och fru Krisch — leben i det hvita hus — sedan.» — Jag hade ingenting att säga, ingenting att

Den tystnad, som föll öfver rummet, när Mosé Israel slutat sin långa berättelse, var nästan kväfvande. Min blick hvilade som hypnotiserad vid hans ur skymningen skarpt framträdande emaljvita ansikte, ur hvilket den tärda blicken i gränslös sorg och gränslös undergifvenhet blickade ut i det violetta regntöcknet; och en känsla af vämjelse öfverföll mig — vämjelse för mig själf och den värld jag lefde uti — vämjelse för det bekymmerslösa lif jag förde och alltid fört — och för min inre syn upplagade bilden af den unga flickan med det genomskinliga, bleka anletet och den genomskinliga, allt uppslukande blekblåa blicken, som koncentrerad och fast aldrig lämnade det mål, omkring hvilket den slutit sig — de genomskinliga, svaga händerna, som så fast gripit om den uppgift, som det starka, oförfäradade hjärtat beslutat att aldrig släppa: detta stolta mod, som med öfvertygelsens sanna inspiration förstått att för-saka allt — denna enkla, oemotståndliga hänförelse, som vetat att trotsa döden.

Min blick föll åter på Mosé Israel, som fortfarande stod kvar vid fönstret och stirrade ut i kvällen, och under de magra fingrarna, som han lagt öfver sina bleka läppar för att dämpa den torra, dofva hostan, hörde jag honom åter mumla med sin af andnöden ytterligare försvagade röst.

Job. 23: 14. »I hans spår höll sig min fot; hans väg följde jag och gjorde inga afsteg ifrån hans läppars bud och vek icke af: mer än min egen vilja aktade jag orden från hans mun. Men vill han något, ho kan hindra det? Och hvad helst han behagar, det gör han. Så gaf han mig min lott till fullo. — Svårt, svårt, mycket svårt!»

Han hade vändt sig inåt rummet, uttröttad och tillintetgjord sjönk han ned i en stol, och hans tysta, halfhviskande stämma klagade åter i halftoner på den brutna svenskan:

»Ers högvälborenhet får förlåta det långa talet och icke vara tröttad eller missnöjd med den fattige judens skräckfulla historia — oh, entschuldigen Sie — jag annars aldrig kunna tala om detta — det var för svårt — svårt, svårt, mycket svårt.» Hans kalla fingrar ströko kallsvetten från den döds-

Från prins Carls och prinsessan Ingeborgs besök i Tidaholm hos kammarherre A. von Essen å Helheden. 1. Hertigparet afhör från slottsbalkongen 1000 skolbarn sjunga svenska och danska folksångerna.

2. Barnen aftaga genom parken. Ludv. Ericson. Sköfde, foto.

Pellerin's Margarin
är bäst!

Moderna
Sommar-Sidentyger

direkt från fabriken franko och tullfritt till hemmet.

från 70 öre pr meter, äfvenså sidentyger af alla slag till brud-, sällskaps- & promenadtoiletter i största urval försända

E. Spinner & C:ie, Zürich

(f. d. J. Zürrer's sidentfabriker, grundl. 1825).

SPARA ÖGONEN!

Barnängens Skrif- & Copiebläck

Använd därför alltid med dess milda, behagliga och för ögonen alldeles oskadliga färg!
OBS.! Juryns 1:sta Guldmedalj i Lübeck 1895. Guldmedalj i Bruxelles 1897. Det enda bläck, som erhöill Guldmedalj i Stockholm 1897. Guldmedalj på Världsutställningen i Paris 1900. OBS. Det enda icke franska bläck, som erhöill så högt pris.

Allm. telefon: 3 68, 47 35, 47 36.

Rikstelefon: 1 79, 66 10.

Olaus Olssons Kolimport-Aktiebolag

etableradt i Stockholm 1880.

1:a Anthracit.

Hushållskol. Cokes. Briketter.

Bankaktiebolaget Stockholm—Öfre Norrland, 6 Drottninggatan 6. Hushållräkning 4 %. Kassafack till 15, 20, 25 kronor.

Göteborgs Enskilda Bank

Brunkebergstorg 12. Sparkasseränta 4 proc.

Sparkasseräkning

4 proc. ränta.

Nordiska Kreditbanken 1 Drottninggatan 1 Mynttorget 4 Drottninggatan 102 Hornsgatan 52.

HOLMOVISTS Handelsinstitut

GÖTEBORG, är afgjordt Väst a Sveriges största, fullständigaste och mest renomméerade handelsläroverk. Terminen börjar 20 aug.

Läs och märk!

Af alla ekmöbler fås de bästa från Ekmöbelfabriken i Nyköping. Begär priskurant.

Hernösands Ensk. Bank

Kungsträdgårdsgatan 16.

Sparkasseräkning — Kassafack.

från 15 kronor för år.

Värdehandlingar mottagas till förvaring och förvaltning af Notarieförvaltningen.

STOCKHOLMS INTECKNINGS-GARANTI-AKTIEBOLAGS BRAND- och DYRKFRIA FÖRVARINGSHVALF

(öppna alla söckendagar kl. 1/2 10—4)

Innehållande c:a 1,650 st. skåpfack. Årlig hyra för fack, beroende af storleken, ifrån 15 kronor. Testamenten, gåfvobref och dylika handlingar emottagas till förvaring; äfvenledes emottagas värdepapper i öppet förvar.

Första klass Privathotell

en och två trappor upp 8 Birger Jarls gatan (f. d. 10), Stockholms fornämsta gata, Rikstelefon 44 01. — Allm. Telefon 125 39 Edla Carlsson.

Pallas Hotell

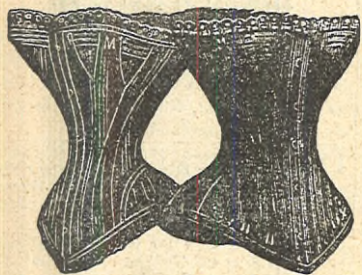
37 Klarabergsgatan 37 Rikstel. 44 83. Allm. Tel. 60 41. Rekommenderar 30 väl möblerade rum, elektrisk belysning och nutidens alla bekvämligheter. Betjening möter vid alla tåg. Knut Fagerström

Försumma icke

att taga med till sommarnöjet på landet några burkar af Lagermans Bakpulver Tomten, ty med tillhjälp häraf kan i en vanlig järnspis bakas färskt kaffebröd (och annat bröd) dagligen med ringa besvär och på kort tid. Det behöves nämligen ingen jäsnings före gräddningen i ugnen, utan det går lika fort att baka bröd med detta bakpulver som att grädda en vanlig ugnspannkaka. Enligt intyg från Kemiska stationen i Jönköping tillföres brödet för hjärnverksamhet och benbyggnaden värderika närtsalter. En liten smula af detta bakpulver i plättar, pannkakor, köttbullar etc. göra dessa lätta och porösa, och man kan i stället spara på ägg. Säljes hos alla välförsedda specerister i riket. Fabriken "Tomten", Göteborg.

Toiletpapper,

af bästa kvalitet, sändes mot efterkräif i paket à 2 eller 5 kr. fraktfritt pr järnväg från Bäckhammars Nya Aktiebolag, adr. Värml. Björneborg.

Snörlifvet La Gracieuse.

Detta så mycket omtyckta och för äldre, korpulenta personer rekommenderade snörlif, som förut endast har funnits hos Henric Labatt, finnes nu i stort lager hos undertecknad. Snörlifvet tillsändes, om lifvidden uppgifves.

Amanda Smedberg, 29 Drottninggatan 29, STOCKHOLM.

Capsuloids Capsuloids Capsuloids

den angenämaste form af hastigt blodbildande järmmicin (omsorgsfullt preparerade af friskt oxblod) och i förhållande till resultatet också den allra billigaste formen. Till Capsuloid Company. Den 2 maj 1902. För omkring ett år sedan var jag mycket blek, kände mig alltid trött och led rätt mycket af hufvudvärk, då jag var stadd i hastig tillväxt. Jag tog då in 5 askar Capsuloids och är nu rödblommig och befinner mig i alla afseenden utmärkt väl. Astrid Olsen, 41, St. Kongensgade, Köpenhamn. Capsuloids erhållas å alla apotek å kr. 2,50 pr ask. Enda fabrik Capsuloid Company, 31 Snow Hill, London.

Tag hvilken Stockholmstidning som helst, jämför den med Svenska Dagbladet Välj sedan den bästa!

Begär alltid Gräddmargarinet "ZENITH"

Guldmedalj i Gefle 1901. Högsta utmärkelse.

PÅ SÅSEFLASKAN, DESS OMSLAG OCH ETIKETT, BEVISAR DETTA ATT NI ERHÅLLIT ETT SÄMRE SURROGAT. ENDAST LEA & PERRINS' ÄR ÄKTA.

FRÅGA EFTER OCH YRKA PÅ ATT FÅ LEA & PERRINS DEN ÄR TILLVERKAD EFTER ORIGINAL RECEPTET. UNDVIK ALLA ANDRA SÅKALLADE WORCESTERSHIRE SÅSER.

DEN EGER PÅ GRUND AF SIN ÖFVERLÄGSENHET VERLDSRYKTE OCH ÄR DEN FÖR FISK, KÖTT, JUS, VILDT OCH SOPPOR BÄST KÄN'A PÅS.

DEN ÄR BETYDLIGT ÖFVERLÄGSEN ALLA ANDRA SÅSER.

En gros försäljare Lea & Perrins, Worcester; Grosse & Blackwell, Ltd., London; och de flesta exportkyrddkramare.

Kontant 700,000 kronor

fördelade i 10,066 vinster å

50,000, 10,000, 5,000, 1,000, 500, 100, 50 och 20 kr.

utlottas vid första dragningen den 1 Oktober 1902. Pris för lottsedel 10 kr., till landsorten mot insänd likvid vid hvarje rekvisition åtföljd af 40 öre (till rek. porto och dragningslista). Rekommendera alltid värdeförsändelser.

Dramatiska Teaterns Lotteri,

Fredsgatan 32, Stockholm.

LIEBIG'S

KÖTT-EXTRAKT

Endast äkta

Jos Liebig

när hvarje burk bär namnteckning

Drygast, därför billigast.

1 blått tryck.

En gros endast hos bolagets korrespondenter för Sverige

A.-B. OTTO DAHLSTRÖM & Co., Stockholm.

Gustaf Piehls Bryggeri-A.-B.

Stockholm 66 Götgatan 66 Stockholm

rekommenderar sina tillverkningar af:

Lager-Öl, Lager-Dricka

Pilsner-Öl, Iskällar-Dricka

samt såsom specialitet:

Pilsner-Dricka

Allm. telef. 36 56.

Rikstel. 18.

Prisbelönt i Lübeck 1895, Malmö 1896, Stockholm 1897.

Prisbelönt i Lübeck 1895, Malmö 1896, Stockholm 1897.